

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Tóth István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Minya Krisztián jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala Hatósági Főosztály alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 19.K.32.720/2007. számon indított és ugyanezen bíróság 2007. november 14-én kelt 19.K.32.720/2007/7. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 19.K.32.720/2007/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 178.200 (azaz százhetvennyolcezer-kettőszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél társasági adónemben 2001-2005. évekre általános forgalmi adónemben 2001. október és 2005. december közötti időszakra ellenőrzést végzett.

Az ellenőrzés eredményeként meghozott elsőfokú határozat a felperes terhére általános forgalmi adónemben 3.063.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyből 2.955.000 Ft adóhiánynak minősült, kötelezte továbbá 1.477.000 Ft adóbírság, és 1.582.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

Az adóhatósági megállapítások abból eredtek, hogy az adóhatóság a felperes által befogadott egyes számlák alapján gyakorolt adólevonási jogot jogszerűtlennek minősített. Így a felperes, mint megrendelő, egy 2001. február 2-án vállalkozási szerződést kötött az E.Kft-vel, a D. F. területén készülő M. F. Projekt létesítményének bemérésére, számítógépes feldolgozására, és figyelőszolgálatra.

Az adóhatóság a lefolytatott vizsgálat alapján megállapította, hogy az E. Kft. nem végzett valós tevékenységet, a nevében kiállított számlák hiteltelenek voltak. Ugyanezen okból nem fogadta el a F. F.

Kft. által kibocsátott számlákat, amelyek a felperessel kötött könyvelési tevékenység végzése alapján történtek.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes, mint másodfokú hatóság, 2007. április 10-én kelt határozatával az elsőfokú határozatban a felperes terhére általános forgalmi adónemben 2002. IV. negyedévére előírt adókülönbözet összegét 8.000 Ft helyett 23.000 Ft-ra javította, egyebekben az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A jogerős határozat azt is megállapította, hogy a felperes az adott esetekben nem járt el kellő gondossággal.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte.

A Fővárosi Bíróság 19.K.32.720/2007/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az adóhatóság eleget tett a tényállás tisztázási kötelezettségének, részletes bizonyítási eljárást folytatott le. Ennek alapján helyesen állapította meg azt, hogy nem az E. Kft. végezte a felperes számára a szerződésben megállapított gazdasági cselekményt. Ugyancsak nem a F. F. Kft. végezte a felperesnél a könyvelési feladatokat. A könyvelési számviteli szolgáltatásokat a M. T. Kft. nyújtotta a felperes részére, és nem volt bizonyított, miszerint ezt alvállalkozói minőségben tette volna. Az adóhatósági eljárásban nem merült fel olyan tény, körülmény illetve bizonyíték, amely igazolta volna, hogy a számlakibocsátó cégek gazdasági tevékenységet végeztek volna, ahhoz szükséges tárgyi feltételekkel, illetve alkalmazottakkal nem rendelkeztek.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 15. § /3/ bekezdése alapján a számlák hitelessége megdőlt, ebből következően ezekre általános forgalmi adólevonási jogot alapítani nem lehetett. Az elsőfokú bíróság részletesen indokolta, hogy a felperes miért nem tanúsított kellő körültekintést a kifogásolt számlák befogadása alkalmával.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

A felperes sérelmezte, hogy a bíróság valamennyi bizonyítási indítványát alaptalanul utasította el. Ebből következően az általa figyelembe vett bizonyítékok mérlegelésével okszerűtlen következtetésre jutott.

A felperes kifogásolta, hogy a Nemzeti Nyomozóiroda átirata alapján megindult adóigazgatási eljárásban nem vették figyelembe, hogy a

megindult büntetőeljárás, illetőleg nyomozati eljárás során meghallgatott személyek tanúként, vagy gyanúsítottként adták elő vallomásukat. Ehhez képest lehetett volna értékelni azon személyek vallomását, amelyekre az adóhatóság határozatát alapította.

A felperes hangsúlyozta, hogy az általa kötött ügyletek valóságosak voltak, és kellő körültekintéssel járt el. Az általa előadottak a cégnyilvántartás és egyéb közokiratok tartalmával megegyeztek, ehhez képest az alperes feltehetően bűncselekménnyel gyanúsított személyek eltérő nyilatkozatát fogadta el. E vonatkozásban a felperes sérelmezte, hogy az adóhatóság és a bíróság a kellő körültekintés körében elvárhatónak tartja az intellektuális csalási bűncselekmények felismerhetőségét is, amely nyilvánvalóan lehetetlen.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és helytálló volt az abból levont jogkövetkeztetése is.

A perben eldöntendő kérdés kizárólag az volt, hogy az adóhatóság által kifogásolt számlák alapján a felperes jogszerűen élhetett-e az általános forgalmi adólevonás jogával.

Az adóhatóság részletes bizonyítási eljárást folytatott, ahol mind a számlakibocsátók részéről eljáró személyeket, mint a felperesi társaság képviselőjét az ügyvezetőt is nyilatkoztatta.

Az adóhatóság a bizonyítási eljárás alapján arra a következtetésre jutott, hogy a számlakibocsátók a számlában szereplő tevékenység végzéséhez nem rendelkeztek személyi tárgyi feltételekkel, így az általuk kibocsátott számlák fiktívek.

Az adóhatóság nem a gazdasági események megtörténtét vonta kétségbe, hanem az adatok alapján azt állapította meg, hogy nem a számlában szereplő felek között valósult meg a gazdasági esemény. Így az alakilag helytálló számlák tartalmilag minősültek hiteltelennek, amelyre az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Áfa tv.) 32. § /1/ bekezdés a) pontja, valamint 35. § /1/ bekezdése, továbbá az Sztv. 15. § /3/ bekezdése, és 166. § /2/ bekezdése alapján adólevonási jog nem volt alapítható.

Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki ítéletében, hogy az adóigazgatási eljárásban az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény. (Art.) szabályai szerint az adóhatóság a bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés során vizsgálja az adózók adó-megállapítási, bevallási illetőleg adott esetben az általános forgalmi adónemben az adólevonási jog alkalmazásának jogszerűségét.

Az adóigazgatási eljárást tehát az arra vonatkozó speciális törvényi előírásoknak megfelelően kötelező lefolytatni, ennek során a büntetőeljárás adatai, megállapításai az adóhatóságot nem kötik, kivéve ha a büntetőbíróság bűnösségről hozott döntést.

A Legfelsőbb Bíróság helyesnek találta az elsőfokú ítélet megállapítását a felperes által hivatkozott kellő körülményekkel kapcsolatban is. A felperes részéről nyilatkozó ügyvezető sem hivatkozott olyan körülményre, tényre, bizonyítékra, amely igazolta volna azt, hogy a felperes ellenőrizte volna a számlakibocsátó cégek működését, referenciát szerzett volna be a cégekről, illetőleg információval rendelkezett volna a számla aláíróiról, a társaság ügyvezetőiről.

Az adóhatóság és az elsőfokú bíróság természetesen nem követelheti meg a számlabefogadótól, - így jelen esetben a felperestől - hogy nyomozati cselekményekkel azonos szintű magatartást tanúsítson, azonban az általános forgalmi adóról szóló törvény szigorú feltételeket szab a levonási jog vagy a visszaigénylési jog gyakorlásához.

A felperes ezeknek a feltételeknek jelen esetben nem tett eleget. Ezért az adóhatóság és az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy a felperes az általános forgalmi adólevonással jogszerűen nem élhetett.

A Legfelsőbb Bíróság kiemeli, hogy a Pp. 275. § /1/ bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárásban további bizonyítási eljárás nem folytatható, a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye, kivéve, ha iratellenesség, a tényállás megállapításának teljes hiánya, feltűnően okszerűtlen következtetések levonása észlelhető.

A Legfelsőbb Bíróság a perbeli adatok alapján fentieket nem észlelte, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdés alapján kötelezte felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2009. február 12.

Dr. Madarász Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró

